

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **R. S.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2023, č. j. KUOK 40507/2023, ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze 7. 11. 2022, č. j. SMOL/300833/2022/OARMV/PDI/KN. Magistrát tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání dvou přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZSP“).
2. Přestupků se měl žalobce dopustit z nedbalosti porušením § 6 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 7 písm. a) ZSP tím, že 8. 2. 2022 asi v 10 hodin na pozemní komunikaci u obce Skrbeň v křižovatce na obec Vojnice ve směru jízdy od čerpací stanice do obce Skrbeň řídil motorové vozidlo tov. zn. Škoda registrační značky X (dále jen „vozidlo“) a nebyl za jízdy připoutaný bezpečnostním pásem, ačkoliv jím bylo vozidlo vybaveno, a dále při silniční kontrole na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz. Magistrát žalobci za uvedené přestupky uložil pokutu 2 000 Kč a náhradu nákladů správního řízení 1 000 Kč.

3. Žalovaný změnil výrok rozhodnutí magistrátu tak, že text v popisu skutku „a dále při silniční kontrole na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz“ nahradil textem „a dále při řízení neměl u sebe řidičský průkaz“.
4. **Městský úřad v rozhodnutí** z 25. 1. 2023 citoval z úředního záznamu příslušníka Policie České republiky (dále jen „policie“), že si všimli žalobce, který jel od benzínové čerpací stanice směrem do obce Skrbeň a nebyl připoutaný za jízdy bezpečnostním pásem. Na výzvu k předložení řidičského průkazu a občanského průkazu žalobce odpověděl, že tyto doklady mu nechce magistrát vydat a že se soudí ve Štrasburku.
5. Magistrát ověřil z evidenční karty řidiče z 3. 3. 2022, že žalobce není držitelem platného řidičského průkazu. Žalobce se dostavil osobně 9. 10. 2019 odevzdat řidičský průkaz č. X, který byl neplatný a poškozený a byl uvedeného dne skartován. Dne 6. 12. 2021 bylo magistrátu doručeno hlášení o zdravotní způsobilosti, podle kterého žalobce nebyl zdravotně způsobilý k řízení motorových vozidel. Podle rozhodnutí magistrátu ze 17. 3. 2022 bylo žalobci odňato řidičské oprávnění. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 20. 4. 2022 a od 4. 4. 2022 bylo vykonatelné. Řízení o přestupku spočívajícím v tom, že schopnost žalobce k řízení vozidla byla snížena v důsledku jeho zdravotního stavu, magistrát zastavil podle § 86 odst. 1 písm. a) ZOP (neboť skutek se nestal) usnesením, které nabylo právní moci 8. 10. 2022.
6. Oba shora uvedené přestupky byly žalobci prokázány svědeckými výpověďmi zasahujících policistů. Ti po poučení při jednání 3. 8. 2022 shodně uvedli umístění služebního vozidla a vozidla žalobce v okamžiku spatření protiprávního jednání žalobce. Svědci shodně popsali, jak vozidlo žalobce sledovali až na místo zastavení, kde provedli kontrolu řidiče vozidla. Jeden ze svědků uvedl, že skutečnost, že žalobce není připoutaný bezpečnostním pásem, viděl přes boční sklo řidiče. Druhý ze svědků toto viděl přes čelní sklo, přes boční sklo a následně přes zadní sklo. Oba svědci se shodli, že ve výhledu jim nebránila žádná překážka a jednání žalobce viděli z 20-30 m přes křižovatku. Svědci shodně vypověděli, že žalobce na místě na výzvu nepředložil řidičský průkaz.
7. Magistrát dospěl k závěru, že policisté prováděli hlídkovou činnost při výkonu svého povolání ze zákonné povinnosti a neměli na bezdůvodném poškození žalobce nejmenší zájem. Proto magistrát hodnotil spisový materiál jako věrohodný a vycházel z něho. Obě svědecké výpovědi se shodovaly v rozhodných údajích i s úředním záznamem, který pořídil zasahující policista po zjištění přestupku. Drobné odchylky ve výpovědích jsou pochopitelné s ohledem na dobu, která uběhla od zjištění přestupku do podání svědecké výpovědi. To však neovlivnilo hodnotu poskytnutých výpovědí. Své poznatky oba policisté shodně zakreslili do ilustrační mapy. Magistrát hodnotil výpovědi a další podklady ve správním spise jako věrohodné a pravdivé a vycházel z nich. Jednání žalobce bylo vnímatelné lidským zrakem, tím spíše pokud služební vozidlo policie stálo na zvoleném stanovišti.
8. Ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) ZSP, které zakotvuje povinnost být připoután na sedadle bezpečnostním pásem, je mimo jiné odrazem směrnice Rady 91/671/EHS, která zavazuje členské státy k zajištění toho, aby řidiči cestující na sedadlech vozidel v provozu na pozemních komunikacích používali bezpečnostní pásy. Tato směrnice definuje bezpečnostní pásy a jejich účel, tj. že jsou konstruovány tak, aby snižovaly nebezpečí poranění svého nositele v případě srážky nebo prudkého snížení rychlosti tím, že omezují pohyblivost těla nositele.

9. Důkazní prostředky jednotlivě i ve vzájemných souvislostech odpovídaly zjištěným skutečnostem a nejsou mezi sebou ve vzájemném rozporu. Proto bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce se dopustil projednaných přestupků.
10. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** z 27. 2. 2023 zdůraznil, že ačkoliv žalobce od počátku tvrdí, že připoután byl, jeho tvrzení bylo provedeným dokazováním spolehlivě vyvráceno. Věrohodné svědectví policistů představuje dostatečný důkaz o spáchání přestupku [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 6 As 22/2013-27, bod 12].
11. Ze spisu nevyplývá žádná okolnost, která naznačuje nevěrohodnost svědeckých výpovědí. Žalobce sice tvrdil, že jde o terorizování jeho osoby a policisté jednali na něčí objednávku, nicméně na podporu svých tvrzení nepředložil žádný důkaz. Ze svědeckých výpovědí policistů ani ze správního spisu nevyplývá, že by mělo dojít k jakémukoliv šikanóznímu jednání ze strany zasahujících policistů vůči žalobci. Nebyly prokázány zaujatost svědků či jiný jejich zájem na věci.
12. Pokud jde o namítanou pochybnost ohledně místa stanoviště silniční kontroly, oba policisté při ústním jednání volně vypověděli, že stáli na křižovatce mezi obcemi Vojnice a Skrbeň a za vozidlem žalobce se rozjeli až poté, co si všimli, že žalobce nebyl připoutaný bezpečnostním pásem. Místo stanoviště, směr jízdy žalobce, jakož i místo zastavení vozidla žalobce pak shodně zaznamenali do mapky, která je přiložena k protokolu o ústním jednání.
13. K samotnému nepřipoutání se bezpečnostním pásem policista M. uvedl, že toto viděl přes boční sklo řidiče na vzdálenost asi 20-30 m a ve výhledu mu nebránila žádná překážka. Na otázku magistrátu, zda mělo vozidlo tónovaná skla, uvedl, že na toto si nevzpomíná, ale zdá se mu, že ne. Na rozhledové podmínky a počasí si nevzpomněl.
14. Policista O. vypověděl, že když bylo vozidlo v pohybu, řidič připoutaný nebyl, avšak jestli byl připoutaný v době, když ho zastavili, na to si už nevzpomněl. Skutečnost, že žalobce nebyl za jízdy připoutaný bezpečnostním pásem, viděl přes boční sklo u řidiče, čelní a následně i zadní sklo na vzdálenost křižovatky a ve výhledu mu nebránila žádná překážka. Na dotaz magistrátu, zda vozidlo mělo tónovaná skla, uvedl, že spíše nemělo. Rozhledové podmínky a počasí byly dobré.
15. Žalovaný uzavřel, že vzhledem k tomu, že od spáchání přestupku do dne konání ústního jednání uběhlo téměř šest měsíců a policisté v mezidobí řešili řadu dalších přestupků, nelze očekávat, že si okamžitě vybaví veškeré detaily popsané silniční kontroly. Podstatné však je, že si svědci vybavili událost jako takovou a každý z nich uvedl, že viděl, jak žalobce řídil vozidlo nepřipoutaný. Svědecké výpovědi se v podstatných bodech neodlišují a žalovaný neměl relevantní důvod pochybovat o jejich věrohodnosti. Skutečnost, zda byl žalobce připoutaný, než vystupoval z vozidla, jak sám tvrdí, se svědeckými výpověďmi prokázat nepodařilo. Nicméně tato informace není právně významná, protože žalobce se mohl připoutat za jízdy poté, co spatřil policejní vozidlo.
16. Pokud jde o namítané pochybnosti ohledně pořízeného videozáznamu, svědci při ústním jednání shodně uvedli, že na místě nebyl pořízen videozáznam a na kompaktním disku přiloženém ve spisu není žalobce a tento záznam se týká jiného spisu. Již magistrát v rozhodnutí uvedl, že citovaný videozáznam nehodnotil jako podklad pro vydání rozhodnutí a nevycházel z něho při zjišťování skutkového stavu věci.
17. Žalovaný upřesnil ve výroku rozhodnutí, že žalobce neměl řidičský průkaz [§ 6 odst. 7 písm. a) ZSP, který stanoví povinnost řidiče motorového vozidla mít u sebe řidičský průkaz při

řízení] namísto nesprávného nepředložení řidičského průkazu, což by odpovídalo porušení § 6 odst. 8 ZSP. Jedná se o odlišná ustanovení ZSP.

18. Zjištění přestupku spočívajícího v tom, že žalobce neměl u sebe řidičský průkaz, vycházelo z oznámení přestupku z 15. 5. 2022, podle kterého žalobce porušil § 6 odst. 7 písm. a) ZSP, protože nepředložil řidičský průkaz; z úředního záznamu z 8. 2. 2022, podle kterého žalobce uvedl, že doklady mu magistrát nechce vydat a soudí se ve Štrasburku; z úředního záznamu o podání vysvětlení z 8. 2. 2022, podle kterého žalobce při vysvětlení policii uvedl, že nemá občanský ani řidičský průkaz; z evidenční karty řidiče, podle které žalobce není držitelem platného řidičského průkazu, protože ho odevzdal 9. 10. 2019 a téhož dne byl řidičský průkaz skartován; z výpovědi žalobce při ústním jednání u magistrátu, podle které žalobce nevlastní řidičský průkaz ani občanský průkaz, protože mu byl odebrán a dále, že nevlastní žádný průkaz, kde by byla jeho fotografie, rodné číslo či identifikace; ze svědecké výpovědi policisty, který vypověděl, že žalobce při silniční kontrole uvedl, že řidičský průkaz nemá; ze svědecké výpovědi druhého policisty, že žalobci byly dle jeho tvrzení řidičský a občanský průkaz zadrženy magistrátem a žalobce problém řeší u zahraničního soudu. Žalobce v průběhu správního řízení nijak nerozporoval skutečnost, že řidičský průkaz nemá. Shora uvedené podklady rozhodnutí postačovaly k prokázání skutečnosti, že žalobce není držitelem platného řidičského průkazu. Proto ho nemohl při silniční kontrole předložit.
19. Žalovaný zjistil z webových stránek Evropského soudu pro lidská práva (www.echr.coe.int), že u tohoto soudu není s žalobcem vedené žádné řízení.
20. **Žalobce v žalobě** namítal nezákonné zjištění skutkového stavu a opomenutý důkaz. Žalobce byl při jízdě připoutaný a odpoutal se až při silniční kontrole před vystoupením z vozidla.
21. Skutečnost, že žalobce nemá žádné doklady totožnosti, není jeho vinou. Úřad mu odmítl předat a vydat občanský průkaz. Žalobce byl nucen k doznání, že spáchal přestupek tím, že do 15 dnů nenahlásil změnu bydliště.
22. Jde o vykonstruovanou kauzu bezpečnostních složek, která pracuje zřejmě na popud vyšších nadřízených v souladu s vynesením rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku ve věci nevydání dokladu totožnosti, vydírání a poškozování cizích práv. Správní orgán nepředložil a neměl snahu si vyžádat kamerové záznamy, na kterých bylo úplně jiné vozidlo a úplně jiná osoba. Policisté se za to omluvili a záznam vzali zpět s tím, že se spletli.
23. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** odkázal na napadené rozhodnutí.
24. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
25. Soud zjistil **ze správního spisu**, že žalobce policii podal 8. 2. 2022 vysvětlení, že ho policejní hlídka zastavila, protože neužil bezpečnostní pás a že policie ho upozornila na to, že podle evidenční karty řidiče je žalobce zdravotně nezpůsobilý k řízení motorových vozidel podle hlášení z 6. 12. 2021.
26. Pode úředního záznamu policie z 15. 2. 2022 žalobce není držitelem platného řidičského oprávnění.
27. Žalobce k dokladu totožnosti vypověděl magistrátu při ústním jednání 3. 8. 2022, že na magistrátu ověřil, že nemá zákaz řízení, ale má v kartě řidiče zprávu Fakultní nemocnice

Olomouc, že má kolapsové stavy, a pak mu sdělili na magistrátu, že má zákaz řízení od 4. 4. 2022. Neměl ho tedy v únoru, v době spáchání přestupku. Žalobce má v kartě řidiče evidováno, že není zdravotně způsobilý, nemá tedy zákaz řízení vozidel. Žalobce nevlastní občanský ani řidičský průkaz, protože mu byl odebrán.

28. Magistrát provedl 22. 8. 2022 dokazování rozhodnutím magistrátu z 17. 3. 2022 o odnětí řidičského oprávnění z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti, které nabylo právní moci 20. 4. 2022 a je vykonatelné od 4. 4. 2022 (žalobce proti němu podal odvolání, které však žalovaný zamítl jako opožděné).
29. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
30. Předně soud konstatuje, že žalobní námitky byly velmi obecné, nekonkrétní. Žalobce v rozporu s § 72 s. ř. s. neuvedl řádně žalobní body, tj. skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobní body jsou povinnou náležitostí žaloby a musí z nich být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žaloba byla svou kvalitou na hranici projednatelnosti. I když žalovaný nenavrhoval odmítnutí žaloby, soud se projednatelností žaloby zabýval z úřední povinnosti.
31. Žalobní bod je konkrétní důvod rozporu se zákonem, ať se týká skutkového či právního stavu. Nestací uvést v žalobě, že se žalovaný nevypořádal s námitkou, ale žalobce musí konkrétně uvést skutkové a právní důvody nezákonnosti. Žalobním bodem není ani odkaz na (body) odvolání a jiná vyjádření. Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 3/2008-78).
32. Přestože žalobní body v posuzované věci jsou z hlediska § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. na hranici projednatelnosti, soud je posuzoval podle zásady *in dubio mitius* (v pochybnostech mírněji), aby se nedopustil přepjatého formalismu a neodmítl zcela žalobci přístup k soudu. Na druhou stranu, žalobce je sám odpovědný za rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí.
33. Míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta žalobce (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 3/2008-78). Obsah a kvalita žaloby tak v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (viz rozsudek NSS sp. zn. 7 Afs 104/2004). Při úvahách soudu o tom, zda se jedná či nejedná o řádně formulovaný žalobní bod, případně zda žaloba vůbec nějaký dostatečně individualizovaný žalobní bod obsahuje, je nutno respektovat princip materiálního právního státu, a především samotné poslání správního soudnictví a neuchylovat se k přepjatému formalismu. Nepřiměřeně přísný výklad náležitostí správní žaloby podle § 71 odst. 1 s. ř. s. by mohl představovat porušení čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a v důsledku toho i nepřípustný zásah do práva na soudní ochranu proti rozhodnutí orgánů veřejné správy dle čl. 36 odst. 2 Listiny (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 484/99). Soud může při posuzování náležité formulace

žalobních bodů do jisté míry zohlednit rovněž předmět předcházejícího správního řízení (srov. Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: Soudní řád správní – online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 71 s. ř. s.). Žalobce však v předcházejícím správním řízení v prvním stupni rovněž neuvedl řádně konkrétní námitky a rozpor rozhodnutí magistrátu o přestupku se zákonem. Jeho odvolací námitky byly rovněž obecné a stěží srozumitelné. Krajský soud není povinen vyzývat žalobce k upřesnění žalobní argumentace v situaci, kdy žaloba obsahuje alespoň nějaké dostatečně konkrétní, tedy projednatelné žalobní body (např. rozsudek NSS č. j. 10 Afs 330/2016-36, bod 14).

34. Spornou otázkou bylo, **jestli byly přestupky žalobci prokázány** a jestli zde byl opomenutý důkaz.
35. Správní orgány kladly žalobci za vinu přestupek, který spočíval v tom, že nebyl za jízdy připoutaný bezpečnostními pásy a porušil tak § 6 odst. 1 písm. a) ZSP a přestupek, který spočíval v tom, že neměl při řízení vozidla u sebe řidičský průkaz a porušil tím § 6 odst. 7 písm. a) ZSP.
36. Správní orgán má povinnost zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 a § 50 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 As 126/2011-68, bod 18).
37. Žalobce nesouhlasil s tím, jak správní orgány vyhodnotily skutečnosti, které vyplynuly ze dvou výpovědí policistů jakožto svědků.
38. Soud ze správního spisu ověřil, že policista M. ve svědecké výpovědi popsal, že žalobce viděli při projíždění křižovatkou, že není připoutaný bezpečnostním pásem, rozjeli se za ním a zastavili ho na začátku obce Skrbeň. Nepřipoutání bezpečnostním pásem viděl právě svědek M. Svědek k dotazům magistrátu upřesnil, že služební vozidlo stálo na křižovatce a zaznamenal pozici služebního vozidla a vozidla žalobce do přiložené mapy. Svědkovi nebránila ve výhledu žádná překážka a skla vozidla žalobce označil jako netónovaná. Žalobce byl ve vozidle sám. Přestupek nebyl zaznamenán žádným přístrojem (videokamerou, fotoaparátem). K druhému přestupku svědek poukázal na to, že nepředložení řidičského průkazu řešil se žalobcem policista O. a že žalobce nepředložil občanský a řidičský průkaz.
39. Soud dále zjistil z výpovědi policisty O., že se služebním vozidlem stáli v křižovatce silnic Vojnice, Skrbeň a Příkazy a z pravé strany viděli, jak vozidla přijíždějí od čerpací stanice, včetně vozidla žalobce. Ten byl ve vozidle sám a když přijížděl křižovatkou, tak si všiml, že neměl za jízdy připnutý bezpečnostní pás. Hlídka vyjela za vozidlem a zastavila vozidlo v ulici J. Fialy ve Skrbeni. Svědek vyzval žalobce, aby předložil doklady potřebné k řízení vozidla. Žalobce nepředložil občanský a řidičský průkaz a vysvětlil, že má problémy, že mu magistrát tyto doklady nechce vydat a řešil to u zahraničního soudu. Svědek vyzval žalobce, aby předložil doklad, že nemusí být za jízdy připoutaný bezpečnostním pásem, ale žalobce takový doklad neměl. K dotazům magistrátu svědek vyjasnil, že s vozidlem stáli na určeném stanovišti a za vozidlem žalobce se rozjeli. Vozidlo žalobce spíše nemělo tónovaná skla. Svědek viděl žalobce na vzdálenost křižovatky, přes čelní sklo, boční sklo, a nakonec přes

zadní sklo. Rozhledové podmínky byly dobré, počasí dobré a svědkům nebránila ve výhledu žádná překážka. Žalobce při silniční kontrole nerozporoval, že by nebyl připoutaný bezpečnostním pásem. Policisté neměli záznamové zařízení. Žalobce předložil jen osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu. Svědek zaznamenal pozice vozidla žalobce a služebního vozidla do mapky. K nepředložení řidičského průkazu svědek vysvětlil, že žalobce ho nepředložil s tím, že mu ho nechce magistrát vydat a že se o to žalobce soudí.

40. Magistrát v rozhodnutí z 25. 1. 2023, kterým žalobce uznal vinným ze shora popsaného přestupku, zejména popsal průběh jednání policistů od zjištění přestupku a průběh silniční kontroly. Magistrát podrobně popsal podle svědeckých výpovědí, odkud policisté viděli žalobce ve vozidle, ze kterých všech stran nepřipoutání žalobce pozorovali a jak oba svědci odhadli vzdálenost, na kterou nepřipoutání žalobce sledovali.
41. Žalovaný pak v rozhodnutí o odvolání dodal, že jednání policistů nebylo šikanózní, výpovědi policistů byly věrohodné a skutkový stav byl zjištěn v souladu se zákonem. Výpovědi policistů se shodovaly v podstatných rysech. Policisté pozice vozidel zaznamenali do mapky shodně. Malé neshody mezi výpověďmi policistů bylo možné přičíst času, který uplynul od spáchání přestupku do podání svědecké výpovědi. Přitom policisté projednávali v mezidobí velké množství přestupků. Žalovaný neshledal zaujatost svědků.
42. Soud předesílá, že v posuzované věci se jedná o obvyklou situaci, kdy žalobce tvrdí něco jiného než policisté, kdy žalobce předestře svou verzi příběhu anebo jen jednoduše zpochybňuje verzi, kterou předložil policista. V případě nepřipoutání se bezpečnostními pásy za jízdy jde o spáchání přestupku, který je viditelný pouze okem, pokud neexistuje dostatečně kvalitní videozáznam nebo fotografie, a který lze pozorovat pouze do určité vzdálenosti. Viditelnost přestupku ovlivňuje rovněž rychlost jízdy. U těchto přestupků je proto třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů, a tedy věrohodnost svědecké výpovědi policistů. Věrohodnost mohou snižovat především důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči obviněnému nebo důkazy o narušení jejich nestrannosti (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 69/2018-37, bod 25).
43. V posuzované věci policisté přesvědčivě vypověděli, že viděli, že žalobce nebyl za jízdy připoutaný bezpečnostním pásem. Svědci žalobce viděli, když stáli a vozidlo žalobce projíždělo křižovatkou. Přitom nutně muselo zpomalit. Policisté mohli žalobce vidět z různých úhlů, což také popsali ve výpovědích. Pokud by žalobce byl za jízdy připoutaný bezpečnostním pásem, policisté by se za ním nevydali, nezastavili by ho a neprováděli silniční kontrolu.
44. Z judikatury NSS vyplývá, že provedené důkazy by měly vytvořit dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že domnělý přestupce nebyl za jízdy připoutaný bezpečnostními pásy. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec objektivně mohl vidět. Policisté nebo alespoň jeden z nich, by tak měli být ve svém vozidle „v takovém postavení k vozidlu domnělého přestupce, že vzhledem k jejich vzájemné vzdálenosti a postavení či jejich neprůhledných či špatně průhledných částí mohli jednání přestupce vidět, a to natolik detailně, že si byli jisti...“ (viz usnesení NSS č. j. 9 As 144/2021-31, bod 12, který se týká držení mobilního telefonu, což lze také vnímat pouze zrakem, není-li pořízen záznam přestupku). Důležitou roli tedy hrají například výhledové podmínky, vzdálenost

policistů od vozidla obviněného a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (bod 13 citovaného usnesení).

45. Soud ze správního spisu zjistil k okamžiku zaznamenání přestupku, že žalobce spáchal přestupek v 10 hodin, tj. v dopoledních hodinách, kdy jsou světelné podmínky dobré. Policisté potvrdili, že počasí bylo dobré a výhledové podmínky také. Přes křižovatku měli dobrý rozhled a viděli žalobce ve vozidle v různých pozicích a v pohybu, takže měli možnost se přesvědčit, že nebyl za jízdy připoutaný bezpečnostním pásem. Podle záznamů policistů v mapkách žalobce přijížděl zprava a v tříramenné křižovatce odbočoval doprava. Proto ho policisté viděli ze tří stran.
46. Soud ze správního spisu ověřil, že skutková zjištění a skutkové závěry správních orgánů odpovídají skutečností, které vyplývají z obsahu obou svědeckých výpovědí a které přesně odpovídají oznámení přestupku a úřednímu záznamu z 8. 2. 2022.
47. Soud dospěl k závěru o **věrohodnosti výpovědi policistů** i jejich osob. Výpovědi byly konzistentní, přesvědčivé a stále v čase. Paměťová stopa policistů byla s ohledem na výrazy použité ve svědecké výpovědi dostatečně kvalitní a silné. Policisté nepochybovali o tom, co viděli a podrobně popsali, co svými smysly vnímali. Není tu nic, co by důvěryhodnost jejich osob a jejich výpovědí snižovalo. Nešlo o situaci, kdy by si policisté na nic nevzpomínali nebo nedokázali popsat, co viděli. Ve správním řízení ani v soudním řízení správním nebylo zjištěno nic, co by ovlivnilo poměr policistů k osobě žalobce nebo k věci, ani žádná motivace policisty vypovídat v rozporu se skutkovým stavem. Ostatně, k nestrannosti či motivaci policisty žalobce nic konkrétního a relevantního nenamítal. Nedošlo ani k situaci, že by žalobce policistovu verzi příběhu znevěrohodnil jinou verzí. Sami policisté ve svých výpovědích neměli rozpory. Přesvědčivost výpovědí policistů nepolevila ani s odstupem času po spáchání přestupku. Nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by policisté měli zájem na stíhání žalobce než prostý výkon jejich služby. Jde o totožnou situaci s věrohodností policisty i jeho výpovědi jako v rozsudku NSS č. j. 4 As 19/2007-114, podle kterého *„k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“*
48. V posuzované věci nešlo o šikanózní či horlivé jednání policisty, neobvykle rozsáhlou prohlídku vozidla v souvislosti s nesouhlasem podezřelého s přestupkem anebo o jiné obdobné okolnosti (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 83/2010-63). Nešlo ani o situaci, že by policista vůbec neměl možnost přestupek spatřit. Věrohodnost výpovědí policistů zesílil soulad s oznámením přestupku a úředním záznamem. Věrohodnost policistů přispívá i to, že žalobce kromě popírání spáchání přestupku nepostavil proti zjištěnému skutkovému stavu žádnou svoji verzi příběhu a žádné uvěřitelné argumenty, pouze zpochybňoval zjištěný skutkový stav. Policisté podali své svědecké výpovědi asi půl roku od spáchání přestupku, proto si nemuseli pamatovat bezvýznamné detaily. Důležité je, že v rozhodných údajích k prokázání přestupku se shodli a vypovídali přesvědčivě a jednoznačně.
49. Rozpory či nepřesnosti ve výpovědích policistů jsou sice způsobitelné otrásl věrohodností policistů jako svědků, *„musí se však jednat o rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv nepodstatné detaily, u nichž lze odlišnosti ve výpovědích vysvětlit reálnými omezeními“*

lidské paměti a časovým odstupem od sledovaných událostí“ (srov. rozsudek NSS č. j. 3 As 73/2013-42). Obdobně NSS vysvětlil, že „za rozpory ve výpovědích, které jsou způsobené otrást věrohodností policistů jako svědků, lze označit pouze rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv nepodstatné detaily“ (viz rozsudek NSS č. j. 6 As 22/2013-27).

50. Svědecké výpovědi policistů je ale nutné chápat pouze jako jeden z důkazních prostředků, tj. nikoliv jako nezpochybnitelný důkaz, ovšem pro založení pochybností o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody (srov. rozsudek NSS č. j. 8 As 100/2011-70).
51. Ze svědeckých výpovědí nevyplývá, že by policisté vyvíjeli na žalobce nátlak. Ostatně, to žalobce ani nepopsal. Významné je, že policisté se vydali za žalobcem provést silniční kontrolu právě proto, že ho viděli, že není za jízdy připoutaný bezpečnostním pásem. Jiný důvod dle své výpovědi neměli. Jiný uvěřitelný důvod nevyplýval ani z tvrzení žalobce. Ostatně, ani žalobce netvrdil, že by se při silniční kontrole policista zabýval něčím jiným, než bylo nepřipoutání bezpečnostním pásem. Jinými slovy, žalobce neuvedl svou verzi, proč ho policista zastavil. Navíc policisté jako svědci neuvedli, že by žalobce po zastavení uváděl, že byl za jízdy připoutaný bezpečnostními pásy. Naopak, svědek O. řekl, že toto žalobce při silniční kontrole nenamítal.
52. Jak již uvedl Krajský soud v Ostravě ve svém rozsudku č. j. 19 A 12/2022-40, je notoriitou, že pozorovací a rozlišovací schopnost lidského oka násobně převyšuje možnosti běžných technických prostředků, jakým je videokamera nebo mobilní telefon.
53. V souladu s rozsudkem NSS č. j. 9 As 139/2012-30 v případě rozporů mezi výpověďmi policistů a přestupcem, které jsou běžné, je třeba přezkoumatelným způsobem vyjádřit úvahy, které vedly k vyhodnocení důkazních prostředků a s rozpory se vypořádat, a to městský úřad učinil. Policisté neměli důvod jet za někým, o kom by nebyli přesvědčeni, že se přestupku opravdu dopustil. Pokud by policisté nemohli z dané pozice pozorovat dění nejen na silnici, ale také ve vozidlech, která kolem nich projedou, byl by jejich dozor spojeným s aktivním pozorováním, jestli je řidič připoutaný bezpečnostním pásem a jestli nedrží v ruce telefon, zcela zbytečný. Policisté do vozidla vidět mohli a také viděli. Lidské oko i mozek jsou dostatečně rychlé orgány, aby vyhodnotily stav věci i při průjezdu vozidla kolem pevného stanoviště. Je třeba zdůraznit, že policisté provoz sledovali záměrně a aktivně, nehledě na zkušenosti, které s provozem mají. Policisté jsou všeobecně považováni za odborně způsobilé osoby při dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu (viz rozsudek NSS č. j. 1 As 64/2008-42).
54. Žalobce **přenesené důkazní břemeno** neunesl. Žalobce předestřel jinou skutkovou verzi děje velice obecně a neuvedl k ní žádné argumenty, podrobnosti, indicie, důkazy, a to ve správním řízení ani v soudním řízení správním. Je stěží představitelné, že v případě, že žalobce byl za jízdy připoutaný bezpečnostním pásem, by neuvedl už při silniční kontrole něco na svou obhajobu a podezření nevyvracel. Taková reakce by byla přirozená a logická. Přesto se žalobce vyjadřovat k věci nemusel. Pak na sebe ale vzal riziko důvodného posouzení pozdější obhajoby jako účelové a nedůvěryhodné a dále na sebe přenesl břemeno prokázání svých pozdějších tvrzení či alespoň vznesení takových pochybností, aby byl důvod pokračovat v dokazování (srov. např. rozsudek NSS č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24, o přenesení důkazního břemene). Žalobce poprvé sdělil, že byl při jízdě připoutaný bezpečnostním pásem až při jednání magistrátu 3. 8. 2022, tj. téměř půl roku po jeho spáchání. Taková obhajoba se jeví jako účelová.

55. Z judikatury NSS vyplývá, že uznání viny za popsany přestupek je možné i na základě pouze jediné výpovědi jednoho policisty coby očitého svědka, pokud je věrohodná a věrohodnost je pečlivě zhodnocena a popsána (srov. ohledně držení mobilního telefonu např. rozsudky NSS č. j. 6 As 230/2019-19 nebo č. j. 6 As 126/2015-42).
56. V posuzované věci soud neshledal žádný **opomenutý důkaz**.
57. Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem přes návrh účastníků rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle zásady volného hodnocení důkazů přes návrh účastníků vůbec nezabýval, téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost [čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod; k tomu srov. nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94 či rozsudek NSS č. j. 1 Afs 76/2009-56, body 31 a 32, nebo č. j. 9 Azs 15/2008-108]. Jde tedy o procesní situace, v nichž účastník řízení navrhl provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení byl soudem bez věcně adekvátního odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut. To znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o zamítnutí návrhu na provedení důkazu nebyla zmínka buď vůbec žádná, či toliko okrajová a obecná, neodpovídající povaze a závažnosti věci [srov. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2343/08 (N 67/52 SbNU 663)]. Tyto závěry platí i pro správní řízení a správní orgány.
58. Žalobce namítal v posuzované věci, že magistrát měl provést důkaz videozáznamem ze silniční kontroly. Policista pprap. O. jako svědek potvrdil 3. 8. 2022, že videozáznam ve spise se týká jiného spisu. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání poukázal na svědecké výpovědi policistů, podle kterých byl ve spise založený videozáznam, týkal se však jiného případu. Soud ověřil, že videozáznam ve správním spise neobsahuje žádný záznam, který by obsahoval průběh silniční kontroly. Proto magistrát ani žalovaný neměly možnost provést důkaz videozáznamem, a navíc se k jeho provedení žalovaný srozumitelně vyjádřil.
59. Žalobce jako řidič motorového vozidla věděl, resp. měl vědět, že je jeho povinností mít při řízení motorového vozidla řidičský průkaz u sebe (§ 6 odst. 7a ZSP). Žalobce věděl, že nemá řidičský průkaz, protože 9. 10. 2019 sám odevzdal svůj řidičský průkaz č. X, který byl neplatný a poškozený a byl uvedeného dne skartován. Jak dále uvedl magistrát v rozhodnutí z 25. 1. 2023, dne 6. 12. 2021 bylo magistrátu doručeno hlášení o zdravotní způsobilosti, podle kterého žalobce nebyl zdravotně způsobilý k řízení motorových vozidel. Podle rozhodnutí magistrátu ze 17. 3. 2022 bylo žalobci odňato řidičské oprávnění. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 20. 4. 2022 a od 4. 4. 2022 bylo vykonatelné.
60. Soud ověřil ze správního spisu z rozhodnutí žalovaného z 10. 5. 2022 o zamítnutí odvolání pro opožděnost, že magistrát zahájil řízení o odnětí řidičského oprávnění žalobce oznámením z 6. 12. 2021. Toto oznámení o zahájení řízení bylo žalobci doručeno tzv. fikcí 23. 12. 2021. Magistrát vydal usnesení, kterým žalobci nařídil podrobit se přezkoumání zdravotního stavu a toto usnesení doručil žalobci tzv. fikcí 24. 1. 2022 (tj. podle § 24 odst. 1 správního řádu). Rozhodnutí o odnětí řidičského oprávnění ze 17. 3. 2022 magistrát doručil zmocněnkyni žalobce M. S. 4. 4. 2022.
61. Žalobce netvrdil a ze správního a soudního spisu nevyplynulo, že by ve vztahu k rozhodnutí o odnětí řidičského oprávnění uplatňoval mimořádné opravné prostředky, že vyčerpal řádné opravné prostředky a podal žalobu nebo že by žádal o určení neplatnosti doručení, příp. že nabytí řidičského oprávnění a řidičský průkaz v době spáchání přestupku měl.

62. V době spáchání přestupku 8. 2. 2022 žalobce věděl, že nemá řidičský průkaz a že magistrát vede řízení o odnětí řidičského oprávnění. Žalobce jiný stav neprokázal, stejně jako to, že si nebyl vědom skutečnosti, že řidičský průkaz nemá.
63. Předmětem řízení nebylo, jestli měl žalobce u sebe občanský průkaz nebo jiný průkaz totožnosti nebo doklad potřebný k řízení vozidla. Jinými doklady se proto soud nezabýval.
64. Žalobce soudu doručil 16. 5. 2023 opětovnou žádost Krajskému státnímu zastupitelství v Ostravě – pobočce v Olomouci na dohled nad Okresním státním zastupitelstvím a vyšetření, proč nechce vydat kopie výslechu lékařky žalobci. Žalobce však dokazování touto listinou nežádal, proto soud jednání nenařídil a dokazování neprováděl. Navíc tato žádost již podle názvu nemá vypovídací schopnost k předmětu soudního řízení správního. Žalobce ani neuvedl, co by měla jmenovaná listina prokázat v posuzované věci.
65. Soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že výpovědi policistů, které byly v souladu s oznámením přestupku a úředním záznamem, byly věrohodnými důkazy, které usvědčily pachatele přestupku. Provedené důkazy tvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že žalobce za jízdy nebyl připoutaný bezpečnostním pásem a neměl za jízdy u sebe řidičský průkaz. Okolnosti, které by vyloučily odpovědnost žalobce za popsané přestupky, zde nebyly. Ostatně, žalobce ani jejich existenci nenamítal. Správní orgány neopomenuly žádný důkaz, žádnou okolnost spáchání přestupku ani žádnou podstatnou námitku žalobce.
66. Správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem celkové skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
67. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **je možno** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Olomouc 19. listopadu 2024

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně